

Introit: *Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. (Joel 2, 12-13)*

Píseň 441 modlitba

Čtení: 2. Královská 19, 10-28

Píseň 606

Text kázání: Galatským 4, 6-9

Bratři a sestry,

nevím, jak vy prožíváte poslední dny, kdy se násobí čísla nakažených. Možná jsme na tom podobně jako tehdy Jeruzalém za krále Chizkijáše, kdy byl obléhán nekrutější armádou starověku, asyrským králem Sancheribem. Tehdy prožívali Judejci obrovskou bezmoc. Bezvýchodnou situaci. Ostatní judská města byla již dobytá, vypálena, vypleněna. Zůstával už jen Jeruzalém. Bylo vlastně tedy otázkou času, kdy Jeruzalém padne.

My také čelíme něčemu, s čím si nevíme moc rady. Zdá se, že armáda Covidu 19 je nepřemožitelná. A prognózy, že se nás v ČR do konce roku nakazí přes 3,5 milionů se zdá být situací téměř zoufalou. Ovšem je zde skutečně určitá paralela s tím starozákonním příběhem. Asyrský král pošle své posly pod jeruzalémské hrady a ti se snaží pokřikovat na bojovníky na hradbách, aby nevěřili svému králi, že Hospodin je vysvobodí. Aby se nad tím dobře zamysleli a uvědomili si, že jejich armáda zničila všechny národy okolo a spolu s nimi i jejich bohy. A žádný jejich bůh jim nepomohl, tak proč by měl pomoci Hospodin. Taky si můžeme položit otázku, pomůže nám Bůh, zachrání nás a uzdraví, zbaví nákazy? Tehdy bylo cílem Asyřanů podlomit psychiku obránců na hradbách, aby se vzdali. Podobná slova pak poslal v dopisech asyrský král také králi Chizkijášovi: „*At' tě nepodvede tvůj Bůh, na něhož spoléháš, že Jeruzalém nebude vydán do rukou asyrského krále. Hle, slyšel jsi o tom, co učinili králové asyrští všem zemím, že je zničili jako klaté. A ty bys byl vysvobozen? Zda bohové těch pronárodů, jimž přinesli zkázu moji otcové, mohli vysvobodit Gózan, Cháran, Resef a syny Edenu, kteří byli v Telasáru? Kde je král Chamátu a král Arpádu a král města Sefarvajimu, Heny a Ivy?*“ To všechno jsou argumenty, které naplňují bezmocí, a které by mnohého člověka přivedly k rezignaci. Jak velkou tíseň musel prožívat král Chizkijáš? Jak měl ustát ty velké tlaky? Když se dozvěděl, že mu poslové pod hradbami podvrací bojovníky, roztrhl své roucho, zahalil se žíněnou suknicí a vešel do Hospodinova domu. Roztrhnout roucho a zahalit se žíněnou suknicí znamenalo činit před Bohem pokání. Být zarmoucen a také litovat svých vin, v králově případě vyznávat hříchy celého národa.

Tady tedy máme *první důležitou věc*, z které si můžeme vzít příklad v bezradných situacích. Činit pokání, vyznávat hříchy své, ale i zástupně za druhé. Vzít tu situaci vážně. Víme, že každý hřích nás odděluje od Boha. A zůstáváme-li v hříchu, jak pak můžeme očekávat Boží pomoc a přízeň? A ani v Novém zákoně nestačí jen říct, že Kristus za mé hříchy zemřel a v hříchu zůstávat dál. To je milost přijímaná nadarmo. Člověk se může na oko relativně cítit dobře, avšak v hloubi svého otupělého srdce přeci jen tuší, že něco není v pořádku. Je potřeba přijít k Živému Ježíši Kristu a upřímně vyznávat své viny a oddělovat se od konání skutků, které se Bohu nelíbí. My křesťané, když nám je těžko, často rádi používáme termín zkouška, duchovní krize nebo duchovní útok, protivensství. Ne vždy tomu tak ale je. Mnohdy je to naše duchovní bída. Někdy jsou to pouze následky našeho zlého jednání a my přece víme, kdy. Král Chizkijáš byl bohobojný král a přesto vnímal, že je potřeba roztrhnout roucho a obléci žíněnou suknicí. Toto starozákonní gesto konali proroci, kněží nebo králové také na znamení smutku nad zoufalou situací. Mnozí lidé i dnes umírají, ale svět se baví dál. Nebere situaci vážně. Nám křesťanům však byl tento svět svěřen do duchovní péče. To si uvědomme.

Ovšem tím druhým důležitým krokem, který král Chizkijáš učinil, ten jsme četli v tom našem čtení: **Chizkijáš vzal dopisy od asyrského krále z ruky poslů, přečetl je a pak vstoupil do Hospodinova domu a rozložil je před Hospodinem.** Rozložil před Hospodinem všechna ta zlá slova, která tam asyrský král napsal. Všechno to hanění na Boha i na krále, všechny ty argumenty, které hlásaly, že jsou v koncích, že jsou bezmocní a nemají již žádnou šanci na přežití. Všechny tyto dopisy, všechna tato slova Chizkijáš doslova rozložil před Hospodinem. To mě, bratři a sestry, velmi oslovilo. To slovo **rozložil před Hospodinem.** Je to, jako když vám někdo dlouho vyhrožuje, posílá vám výhrůžné dopisy, vydírá vás maily nebo smskama a vy se z toho už už pomalu hroutíte. Napadají vás černé myšlenky, začne vás postupně ovládat nepřijemný strach a pak si vzpomenete, že máte dobrého advokáta, nebo soudce, zajdete za ním, a všechno to před ním po pravdě rozložíte na stůl a vám se uleví. A ta opravdová modlitba krále Chizkijáše ta skutečně stojí za to: *Nakloň, Hospodine, své ucho a slyš, otevři, Hospodine, své oči a viz! Slyš slova Sancheribova, která vzkázal, aby haněl Boha živého. Opravdu, Hospodine, králové asyrští zničili pronárody i jejich země. Jejich bohy vydali ohni, protože to nejsou bohové, nýbrž dílo lidských rukou, dřevo a kámen, proto je zničili. Ale teď Hospodine, Bože náš, zachraň nás prosím z jeho rukou, at' poznají všechna království země, že ty, Hospodine, jsi Bůh, ty sám!*“ Neměli bychom se takto opravdově, bratři a sestry, modlit i v souvislosti

s útokem koronaviru, ale i všeho dalšího, co na nás doléhá? A neměli bychom se takto modlit nejen za sebe, ale právě i za celý národ, který to teď zoufale potřebuje? A nejen náš národ, ale celý svět? Je to, bratři a sestry, náš úkol! A víte, co? Tento týden jsme měli první náboženství s dětmi. A víte, jak se děti modlily? Modlily se opravdově proti této nemoci! A ty dětské modlitby, ty nás tady, bratři a sestry, mnohdy drží nad vodou, neboť jsou opravdové! Kéž jsou tedy i ty naše! A víte, co ještě? V cizině, aby nepřerušili výuku vysokých škol, přesunuli výuku do kostelů a chrámů, protože jsou větší a je tam menší pravděpodobnost nákazy. Bůh ví, jak lidí dostat do kostelů, nechť se na tom všem oslaví!

Když se ještě vrátím ke králi Chizkijáši. On dobře znal Hospodina. Chodíval za Ním a měl zkušenosti, že Mu vždy pomohl. Proto se k němu obrátil i v této neřešitelné situaci. On neposlechl svůj strach, on šel ke svému Bohu. A to bylo to zásadní. A víte co? **Bůh jeho opravdovou modlitbu vyslyšel!** A stalo se podle Jeho slova, které řekl skrze proroka Izajáše. Asyrský král upustil od obléhání v Jeruzalémě, neboť se dozvěděl, že jeho syn v Ninive se snažil ujmout vlády a svrhnout svého otce z trůnu. Otec tedy jel domů dělat pořádky, avšak nakonec to byl on, který byl zabit. Sancherib haněl Hospodina, proto dopadl, jak dopadl. Nicméně Jeruzalém byl osvobozen ze svého sevření, neboť král Chizkijáš a všichni ostatní s ním spolehli na Hospodina.

Bratři a sestry, k něčemu se vám přiznám. Když jsem se modlil za dnešní kázání, docela mě to trápilo, abych vám přinesl to správné slovo. A víc než modlitbě, než k obracení se k Pánu, jsem se snažil číst a číst a hloubat ve slovech Zákona. Potřebujeme se všichni sytit slovem Božím, samozřejmě i já. Ale víte, co? Někdy když čtete Bibli, tak se vám to zdá i tíživé. Znáte ten pocit? Jak jsem se více a více nořil do Bible, tak mi bylo hůř a hůř. Když si to ale vezmete, tak to je, jak kdybych jedl a jedl a přejídal se a přitom se navíc vůbec nenapil! To slovo napít se je právě modlitba, chvála. Obrátit se k tomu, který má vodu živou. Ke Kristu! A já jsem najednou prožil to, co Pán Ježíš říká farizeům: **Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.** Je potřeba, abys chodil ke Kristu. Aby ses k němu obracel. Abych hledal Jeho tvář a abys otevřel své srdce a pil Božího Ducha. Aby prosil Ježíše o naplnění Duchem svatým. To je velmi důležité! Bez toho je naše křesťanství pouhé náboženství bez života. Bez Boží moci právě v bezmoci. V tom listě Galatským jsme četli: **Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.** Věříš, že jsi syn Boha nejvyššího, věříš, že jsi dcera Boha nejvyššího? Pokud tomu věříš, že skrze Krista tomu tak je, pak otevři své srdce, aby jej Bůh naplňoval mocí Ducha Božího. To dnešní kázání jsem, bratři a sestry, nazval **od bezmoci k moci.** Mnohdy prožíváme bezmoc, nejenom v souvislosti s pandemií. Všelijaká bezmoc nás někdy trápí a obléhá, jak asyrská armáda Jeruzalém. Strach nás poutá a svazuje. A my v tom zoufání už nevidíme Všemohoucího Boha, který je nade vším. Podléháme argumentům, faktům, různým zkušenostem a místo na živého a mocného Boha, obracíme své oči i srdce pouze na tuto bezmoc. Je tomu tak? Sám jsem se o tom mnohdy přesvědčil. Člověk zapomíná, jak mocného má Boha. A přitom stačí tak málo. Odhlédnout od těchto věcí, anebo je vzít a rozložit je před Pánem. Vydat mu to. **Pane, už si nevím rady. To a to mě fakt trápí. Spolehám na tebe. Ty jsi přece nade vším. Naplň mne svým Duchem.** Mnohdy, bratři a sestry, jsme ducha ustaraného a ztrápeného. A snažíme se to řešit svoji silou. Snažíme se tu bezmoc převrátit v moc vlastním způsobem. Hněvem, naštváním, neodpuštěním, pýchou. Nevděčností. To ale není moc Boží. Ta je především čistá, pokojná, pokorná a plná víry, lásky a naděje. Jak málo známe pravého Boha a jak málo k Němu chodíme čerpat Božího Ducha! Kdybychom ho znali více, kdybychom čerpali více, kdybychom byli plni Boží moci, neodvraceli bychom se od Boha a nepoužívali své prostředky. Máme se stále co učit. A platí pro nás i ta výtka apoštola Pavla: **Dříve jste však neznali Boha a byli jste otroky bohů, kteří ve skutečnosti bohy nejsou. Nyní jste však Boha poznali; lépe řečeno: byli jste od Boha poznáni. Jak to, že se zase navracíte k těm bezmocným a ubohým mocnostem a chcete se jim dát znovu do otroctví?** Nedejme se tedy, bratři a sestry, znovu zotročit svým strachem, svými obavami, starostmi a trápeními. Ať není našim bohem ani nevděčnost, kritika, naše pýcha a sobectví. Nenechme se zotročit ani svým hněvem, hořkostí a neodpuštěním. Zbytečně se okrádáme o Boží požehnání, o radost a pokoj. Obráťme se raději k živému Kristu, od bezmoci k moci. Spolehněme se na toho, který je nade vším a kterého nic nezlomí a neporazí. Amen. Píseň 195 modlitba píseň 204

Slovo posláni: Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží. Buďte strážliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. (1. Petrova 4, 6-9)

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.